

III nivå 4
◎ Vietnamese
■ Phuong Nguyen
■ Catherine Groenewald
■ Ursula Nafula



Những đứa chuii của bà

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreført midt av Barnebøker for Norge (barnebokern.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Overrett av: Phuong Nguyen
Illustrert av: Catherine Groenewald
Skrevet av: Ursula Nafula

Những đứa chuii của bà

Barnebøker for Norge
barnebokern.no



https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no
Navngivelse 3.0 Internasjonal lisens.
Dette verket er lisensiert under en Creative Commons



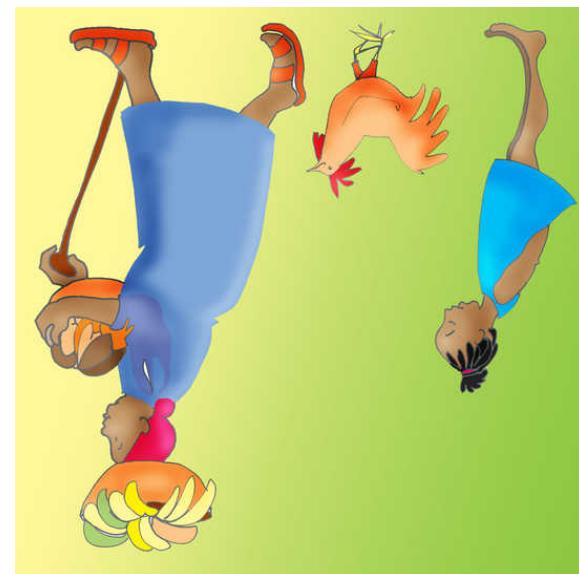
Vườn của bà rất tuyệt, có nhiều lúa miến, kê, và săn. Nhưng ngon nhất vẫn là chuối. Dù bà có nhiều cháu, tôi vẫn thầm nghĩ rằng tôi là người bà yêu thích nhất. Bà thường mời tôi tới nhà. Bà cũng kể cho tôi nghe nhiều bí mật nho nhỏ. Nhưng có một bí mật mà bà không bao giờ kể cho tôi nghe, đó là nơi mà bà ủ chín chuối.



Tối ngày hôm đó, tôi bị bố, mẹ, và bà gọi lại. Tôi biết ngay là vì sao. Tối hôm đó, khi tôi đi ngủ, tôi biết rằng mình không thể tiếp tục lấy trộm nữa, không thể lấy trộm của bà, của bố mẹ, và dĩ nhiên là của những người khác.

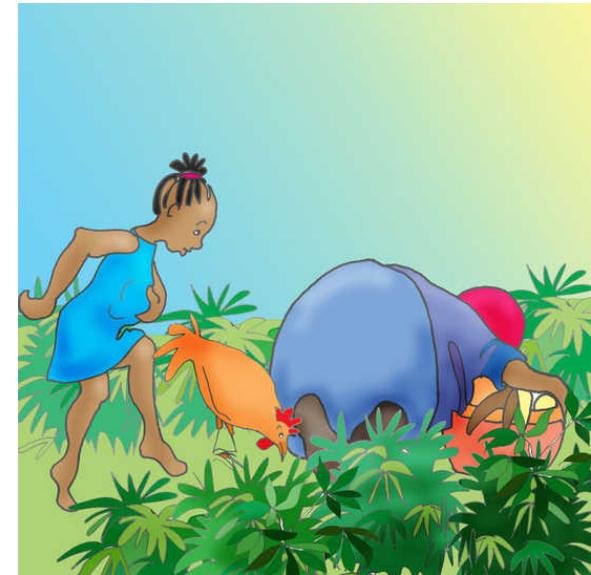
Một ngày nọ, tôi thấy một cái rổ rom để ngói trôi bên ngoài nhà bà. Khi tôi hỏi bà cái rổ để làm gì, bà luôn mang chổi chín và sấn ra chỗ bà. Ngày hôm sau là ngày tôi chở. Bà thắc đày rất sadm. Một nhát mà tôi nhặt được là: "Đó là những tát lá than chổi mà tôi mua để làm gi vây bà?" Câu trả lời duy nhất mà tôi nhặt được là: "Đó là những tát lá than ki của bà đây!"

Ngày hôm sau là ngày tôi chở. Bà thắc đày rất sadm. Ba luôn mang chổi chín và sấn ra chỗ bà. Ngày tôi không thể nào tranh mất bà lâu được nữa. Tôi không chổi chày với tôi nhà bà nữa. Nhưng tôi đeo, tôi không chổi chín và sấn ra chỗ bà. Ngày tôi





Thật là thú vị khi nhìn bà, chuối, là chuối, và cái giỏ rơm to. Nhưng bà bảo tôi chạy đến nhà mẹ làm việc vặt cho bà. "Bà ơi, xin hãy cho cháu xem bà chuẩn bị..." Bà cứ khăng khăng bảo: "Cháu ơi, đừng có bướng bỉnh nữa nào. Hãy làm như bà bảo đi nhé."



Ngày hôm sau, khi bà ở ngoài vườn hái rau, tôi lén vào nhà và trộm nhín những quả chuối. Chuối chín gần hết rồi. Cầm lòng không được, tôi hái bốn quả. Khi tôi đi rón rén ra ngoài, tôi nghe bà ho bên ngoài. Tôi giấu những quả chuối dưới áo đầm và đi ngang qua bà.

Ngày hôm sau, khi bá tôi nha mè, tôi chạy với tôi
nhà bà để kiểm tra nhung qua cuối lán nứa. Cố
một nỗi chuối rất chín. Tôi hái một quả và giấu
trong áo dầm của mình. Sau khi che cái rổ lại, tôi
ra sau nhà và ăn với quả chuối. Đó là quả chuối
ngót nhất mà tôi từng ăn.

khi tôi très véc, bà đang ngồi bên ngoài, nhung
không có rồ, cũng không có chuối. „Bà ơi, cái rồ
đâu? Chuối đâu hết rồi? Vâ...“ Nhưng câu trả lời
dùy nhất tôi nhàn được là: „Chúng đang ở một nơi
thân ki của bà.“ Thật là đáng thất vọng!





Hai ngày sau, bà bảo tôi đi lấy cây gậy cho bà trong phòng ngủ. Ngay khi tôi mở cửa ra, một mùi chuối chín thơm nức chào đón tôi. Ở trong phòng ngủ là cái giỏ rơm thần kì của bà. Nó được giấu kín trong một cái mền cũ. Tôi giở cái mền lên và ngửi mùi thơm nức.



Giọng nói của bà làm tôi giật bắn người khi bà gọi: “Cháu làm gì vậy? Đem cho bà cây gậy nhanh lên nào.” Tôi chạy ra ngoài cùng với cây gậy của bà. Bà hỏi: “Cháu cười gì thế?” Câu hỏi của bà làm tôi nhận ra rằng mình vẫn còn cười vì phát hiện ra nơi thần kì của bà.